

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 44. Ex dictis confutantur propositiones 1. 2. 3. 4. 5. 6. & 11. capite
34. recensitæ, Adversariorumque objecta dissolvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ut det homini virtutem imitandi Christum, qui resurgens à mortuis jam non moritur.

570 *Nonna ratio est, quia citò, faciliè & frequenter post Confessionem Communionemque in crimina relabentes, ut plurimum sunt de numero reproborum, ut probabitur lib. sequenti. Ut plurimum ergo in vita, & in morte Sacramenta illa infructuosè & cum obice suscipiunt. Si enim ut plurimum fructuosè ea suscipiant in vita, ut plurimum etiam fructuosè recipiant in morte; sicque forent de numero prædestinatorum, non reproborum.*

571 *Decima ratio est, quia recidivorum illorum conversio & pœnitentia ut plurimum est ficta, vel non plena, live ex toto corde, ut fusè probatur libro sequenti. Ad dignam verò & fructuosam Confessionem Communionemque peccatori necessaria est conversio & pœnitentia vera & plena, live ex toto corde.*

CAPUT XLIV.

Ex dictis confutantur propositiones 1. 2. 3. 4. 5. 6. & 11. capite 34. recensita, Adversariorumque objecta dissolvuntur.

572 *Confutantur (inquam) tamquam non satis consulentes reverentiæ & devotioni divinissimo Sacramento debite, Patrumque monitis & doctrinæ adversantes.*

573 *Et quartam quidem, aientem, manifestum esse, secundum doctrinam Concilii Tridentini sess. 13. c. 7. ad dignam Communionem solum requiri statum gratiæ, à veritate manifestè alienam esse, constat ex dictis capite illo 34. Quia manifestum est Tridentinum ibi solum docere conficio peccati mortalis Confessionem esse necessariam. Quod autem sufficiat, nullo modo dicit; ne implicite quidem. Cùm enim toto casu differant necessarium & sufficiens (respiratio quippe ad vitam necessaria est, non sufficiens) manifestum est, quòd docendo illud prius, ne implicite quidem doceat posterius. Idque amplius manifestum est 1.º. ex eo quòd Tridentinum non obliget Confessarios ad absolutionem promiscuè impartendam, Communionemque permitendam peccatoribus omnibus, crimina sua confitentibus. 2.º. ex eo quòd Tridentino non contradicat Ecclesiæ devotissimus & uberrimissimus, Ludovicus Granatensis, dum Memorialis tit. 3. c. 5. de grandi abusu, intolerabilique temeritate corripendos asserit Christianos, qui cum vitam omnibus vitis inquinatissimam egissent, evolutò anno confitentur, & vix mille criminum abominationumque genera apud Sacerdotem evomere deservunt, cum sese ad caelestem mensam proripiunt, & manducant panem Angelorum, ad cuius dignam perceptionem vel ipsa Angelorum puritas exigeretur. si ad illam homines pervenire possent. Certe quòd tales non solum se Confessione, sed & pœnitentiæ ac pietatis operibus purificare debeant, antequam immaculatum Agnum suscipiant, communis est doctrina Patrum, contra quos nihil docuit Tridentinum. 3.º. ex eo quòd Tridentino etiam non contradicant celebres Authores sequenti capite profereandi, qui asserunt mortaliter, vel saltem venialiter peccare Sacerdotem, qui post fornicationem nocte præcedenti habitam, & multò magis post adulterium, sodomitiam, bestialitatem, sequenti die confessus celebrat. 4.º. ex eo quòd Tridentino non adversetur Synodus Augustana in Germania anno 1548. ab Othone Cardinale S. Balbinæ & Episcopo Augustano congregata, pluribus in casibus post factam Confessionem, venerabilis hujus Sacramenti sumptionem interdicens, & in fine determinans, quòd *quilibet Confessor, cui cura sunt anima sibi**

confitentium, pro peccatorum magnitudine ac gravitate, eisdem sibi confitentibus, seu filiis Confessionis suæ, ex causa que sibi iuxta videbitur, ad tempus sacræ Communionis interdicare possit, eique tales confitentes morem gerere debent. Cui conformiter Concilium Bituricense anni 1584. tit. 22. c. 5. ad communicandum præter contritionem & Confessionem requirit præparationem per pœnitentiæ opera. 5.º. denique doctrina quæ asserit, ad dignam Communionem sufficere statum gratiæ, nec amplius quidquam requiri, contra se habet doctrinam Sanctorum, ipsiusque sanctissimi D. N. Innocentii XI. in Decreto cap. 37. relato (quos certum est Tridentino minime contradicere) imò contra se etiam habet ipsismet lumen rationis. Si enim status gratiæ sufficiat ad dignam, sufficit & ad fructuosam Communionem, gratiæque augmentum per eam acquirendum. Quo posito, non solum frequens, sed & quotidiana Communio suadenda erit omnibus, qui licet peccaverint, per Confessionem ab Adversariis præsumuntur esse in statu gratiæ, quamlibet indevoti sint, & pleni distractionibus, irreverentiis, negligentis, infidelitatibus & peccatis, quæ de se non sunt mortale peccatum. Hoc autem perspicuè adversatur doctrinæ Sanctorum, ad frequentem Communionem requirentium reverentiam magnam, devotionem, affectum à venialibus expurgatum, &c. Adversatur & laudato Innocentii Decreto, majorem devotionem præparationemque requirenti ad frequentius, quam ad rariùs communicandum. Adversatur denique lumini naturali, idipsum haud minùs postulanti, quam majorem ornatum ad frequentius & familiarius, quam ad semel dumtaxat accedendum ad Regem.

574 *Quinta verò & sexta propositio confutata manet ex doctrina Sanctorum cap. 33. 34. 35. & 38. exhibita. Sicut & 12. 22. & 32. ex dictis cap. 41. 42. & 43. Siquidem ex ibi dictis liquido apparet, infructuosas, defectuosas, & ad minimum valde suspectas esse Confessiones Communionemque faciliè, citò, & frequenter in crimina relabentium. Ut plurimum enim laborant defectu veræ & sufficientis averfionis à peccatis, conversionisque ad Deum, prout multiplici ratione, Sanctorumque autoritate libro sequenti uberius demonstrabimus. Unde & Granatensis loco supra relato de ficta pœnitentia differens, talis (inquit) eorum pœnitentia esse videtur, qui ubi primùm scelera sua hoc tempore confessi fuerint, in eadem protinus relabuntur. neque de prima consuetudinis jurandi, perjurandi, mentendi, detrahendi, maledicendi, malè precandi, atque concupiscendi quicquam remittunt, nec ullum virtutis ac pietatis officium amplectuntur, sed iidem omnino permanent, qui antè fuerant. Quos verisimile est Sacramentis virtutem & gratiam minime percepisse.*

575 *Et quamvis iidem omnino non permanerent, sed ex parte conversi essent, nec ita frequenter (ut antea) post Confessionem Communionemque relaberentur in crimina; si tamen in ea adhuc frequenter, v. g. bis aut ter in mense, & multò magis si bis aut ter in hebdomada, facillèque, ac sine magna resistentia, citò post Communionem (v. g. postero, tertio, aut quarto die à sacra Communionem) relaberentur, signum adhuc foret nondum plenæ, insufficientis proinde ad Deum conversionis, infructuosæque Communionis, prout Emericus de bonis sapienter observat. Quia (inquit) tam crebri, faciles, & citi in eadem crimina reditus, debitam præparationem defuisse testantur, ut ex dictis in tribus capitibus præcedentibus satis colligitur. Unde meritò addit, quòd *multò satius est hæc frana cobrere, quam laxare: quoniam nimia facilitas semper cauta fuit, & etiam nunc**

- est, cur multi labantur, & facilius in peccatum cadant. & corrigere se negligant, dum suorum criminum gravitatem non satis apprehendant.
- 576 Nec certè censendi sunt Communionem digni, nisi casti, iusti, sobrii, &c. Communi verò hominum sensu non censentur casti, iusti, sobrii, &c. qui semel aut bis in mense, & multo minus qui semel aut bis in hebdomada fornicationes, iniustitias, vel ebrietates committunt; tales proinde communi hominum sensu non reputantur plenè conversi; sed illi ad summum qui rarò, nec citò nec faciliè crimina admittunt; quales non sunt qui ea semel aut bis in hebdomada, vel in mense admittunt. Denique tales non sunt fanati, sancti, innocentes, peccato, mundo, ac sibi imperis mortui, nec divinus amor adhuc dominatur super omnem affectum & passionem eorum, nec sincerum adhuc desiderium habent in eo magis ac magis proficiendi. Ergo non censentur his dispositionibus præditi, quas ad dignam fructuosamque Communionem, præsertim octidianam, vel mensuram requirunt Sancti cap. 41. & 43. commemorati. Quæ omnia manifestius apparebunt ex dicendis libro sequenti de recidivorum conversione.
- 577 Non me latet recidivorum Patronos objicere.
- 1°. relapsum ipsorum tribuendum non esse defectuosam penitentiam ipsorum; sed vel humanam inconstantiam, seu humanam conditionis imbecillitatem, arbitriamque flexibilitatem; vel etiam pravis habitibus, inveteratæque consuetudini, eò quòd difficillimum sit ipsam (utpote alteram quasi naturam) exuere.
 - 2°. nisi recidivi illi pane cælesti reficerentur, fore ut crebrius in crimina relaberentur, ipsosque id saltem emolumentum ex sacra Communionem percipere, quòd rariùs peccent.
 - 3°. si ipsis Communionem inutiles foret, vel etiam nociva, non assicerentur subinde illa quam communicando sentiunt, internam suavitatem, & tranquillitatem.
 - 4°. aliqui de recidivis illis sunt de familia, vel sodalitate statuente singulis mensibus communicandum, vel etiam quotidie celebrandum. A quo proinde sine nota & scandalo abstinere non possunt.
- 578 Sed ad primam objectionem respondeo, cap. 42. & 43. ex sacris oraculis, Patribus, multiplici ratione satis à nobis probatum, ipsorum Confessionem Communionemque fuisse inutilem & infructuosam, defectu debite dispositionis; cui proinde tribuendus sit relapsus ipsorum, non humanam dumtaxat inconstantiam, &c. Quod & amplius probabitur libro sequenti.
- Ad secundam respondeo cum Emerico de bonis, ad id Eucharistie Sacramentum non fuisse institutum, ne tam sapè homines peccata committerent (quamvis id quoque, vel etiam quid præstantius dignè sumuntibus præstet) sed ut in fortitudine cibi illius ambulent usque ad montem Dei Horeb, imò usque ad verticem illius, id est ut sit illis esca cælestis, quæ confortati, ad virtutis culmen promoveantur. Ipsi verò non recipiunt effectus ipsos, utpote tam alieni à perfectione. Nec divino illo pane spiritualiter alantur, sed carnaliter dumtaxat: alias peccato, mundo, ac sibi mortui vitam ducent spirituales, cui nihil commune cum carne, peccato, & mundo; quibus idèd serviunt, quia habent in se dominantem tyrannum, seu cupiditatem, vel mammonam, vel luxuriam, vel odium, vel iram, vel aliorum passionem, per quam Christum, quantum in ipsis est, interimunt, & Judæ similes, Christum produnt, licet osculari videantur. In eo etiam similes Herodi, quod in specie apparent Christo devoti, ipsumque peccetenus adorare velle videntur, sed reverà produnt, ut Chryostomus observat homil. 7. in

Matth. Cave (inquit) ne Herodi efficiaris similis, & dicas, "ut & ego veniens, adorem cum." Huius enim similes sunt, qui indignè abutantur Communionem mysterii (quæ secundum Basilium abutuntur qui ad tremendum mysterium accedunt necdum mortui peccato, mundo ac sibi) reus est enim iste (inquit) corporis & sanguinis Domini. Qui enim huiusmodi sunt, habent in se tyrannum, regno Christi jugiter invidentem, longè sanè alieno de illo nequiores, mammonam scilicet, vel aliam pravam cupiditatem, in corde suo laenter dominantem, per quam, quantum in ipsis est, interimunt Christum, licet specie tenus adorare videantur.

Ad tertiam respondeo cum eodem Emerico, suavitatem illam & tranquillitatem valde citè suspectam, errorique & illusioni obnoxiam; nec à sumpto corpore Christi, nec à vera pietate, sed ab alia causa proficisci, vel aliquam demonis fraudem subesse. Turca namque, cum suum Mobum em colunt, aut de eo sermonem audiunt, tam magno, tamque suavi animi affectu commoveantur, ut etiam in lacrymas erumpant. Quod tamen vel divinitus immissum, aut vera pietatis affectum nemo dixerit. Vera namque pietas, & solida animi iucunditas, non in fervoris sensibilis affluentia, non in sensibilis dulcedine, nec in mollibus quibusdam affectibus & lacrymis consistit, inquit Cardinalis Bona princip. vit. Christ. p. 1. §. 44. id etiam probans ex eo quòd Turcæ, alique infidelis & perditissimi homines, in suis precibus & sacrificiis hæc interdum experiantur. Vide suprà num. 519. & seqq.

Ad quartam respondeo cum eodem, frequentandæ Communionis tempora non humanis rationibus, sed vera pietatis affectibus & fructibus definienda esse, istisque sodalitarum familiarumque statuta, vel consuetudinibus, procurandæ debite dispositionis obligationem imponi, non verò indispõsitis obligationem communicandi vel celebrandi. Denique scandalo non idèd causam dari. Cum à Communionem abstinens dicere possit, se aliquam animi anxietate imparatum abstinuisse, vel ex Confessarii consilio, qui nonnunquam ob veniam culpam, vel ad majorem devotionem, vel humilitatem excitandam, Communionem suspendere potest.

Consultandæ super sunt propositiones septima, octava, nona, & decima. Quod fiet capitibus sequentibus.

CAPUT XLV.

Consultantur propositiones, septima permittens, & octava consulens Communionem Sacerdotibus & Laicis confessis, ipso die commissæ fornicationis, vel adulterii, vel sodomia, vel bestialitatis.

Propudiosas propositiones istas retulisse, confusum est; vel enim ipso primo aspectu soli tenebras offundere videntur, ipsique inter scribendum atramento nostro ruborem injicere. Ergone usque ad propositiones tantum horrorem piis mentibus incutientes, tamque alienas ab Ecclesiæ spiritu, à doctrina Sanctorum, & à piorum fidelium sensu, devenire potuit Calvistarum Novaturientium laxitas? An non æquum est ut ipsos pudeat Veterum sequacibus novitatem objicere, cum ipsimet tam aperte, tamque fatidè Novatores sint?

Eas profecto alienas esse ab Ecclesiæ spiritu, perspicuum est ex eo quòd Ecclesiæ, per multa sæcula (usque ad sæculum utique nonum) Sacerdotes & Diaconos, in fornicationem, etiam stercore lapso, sacris mysteriis in perpetuum vo-